

everyY

วงศครู หัก ต้มตุ๋น

大国师大骗子

1

สิงซ่งเซียง (刑上香) เขียน

ตีตกลา แปล

Three_stones! ภาพ

คำนำ

ครั้งนี้เอเวอร์วายกลับมาพร้อมนิยายจีนโบราณว่าด้วยเรื่องราวการผจญภัยในยุทธภพของ 'ซ่งเสวียน' อาจารย์ทำนายชะตาที่แม่นยำดุจเทพพยากรณ์ลงมาจุติ ซึ่งผู้คนพากันเรียกเขาว่า 'ครึ่งเซียนซ่ง' ด้วยความเคารพ แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าแท้จริงแล้วซ่งเสวียนไม่รู้ศาสตร์ของการดูดวงเลยสักนิด เขาคำนวณดวงชะตาแปดอักษรไม่ได้ นับเวลาตกฟากไม่เป็น ดังนั้นคงไม่ต้องพูดถึงการมีพลังหยั่งรู้ฟ้าดินใดๆ

ศาสตร์ที่ซ่งเสวียนเชี่ยวชาญที่สุดคือการหลอกลวงตบตาคน ต้องขอขอบคุณ 'ความสามารถพิเศษ' บางอย่างที่ช่วยให้นักต้มตุ๋นอย่างเขาเอาตัวรอดจากทางการมาได้หลายปี ซ่งเสวียนเที่ยวทำนายทายทักว่าผู้อื่นจะถึงคราวเคราะห์ระยะนี้ควรระวังตัวให้ดี แต่ไม่ได้รู้เลยว่าคนที่ควรระวังให้มากกว่าใครนั่นคือตัวเองต่างหาก เพราะคุณชายน้อยรูปงามแสนอ่อนแอที่จับปลัดจับผลูกลายมาเป็นลูกค้าของเขาค่ายจะมีภูมิหลังไม่ธรรมดา!

นับแต่นั้นชีวิตของซ่งเสวียนก็ถึงจุดพลิกผันจากคนที่เคยหลอกลวงผู้อื่นกลับต้องมาถูกหลอกลวงเสียเอง แถมสวรรค์ยังส่งคนที่มีเล่ห์เหลี่ยมทันกันมาให้เขาซะด้วย แล้วเส้นทางของนักต้มตุ๋นชื่อดังจะเป็นอย่างไรต่อ เชิญพลิกหาคำตอบในหน้าถัดไปกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* ช่งเสวียน

หมอดูเลื่องชื่อประจำพื้นที่ทางเหนือ ว่ากันว่าเขาทำนายชะตาแม่นยำถึงเก้าในสิบ รูปลักษณ์งดงามสูงส่งดุจเทพเซียน ชาวบ้านพากันขนานนามให้ว่า 'ครึ่งเซียนช่ง' แต่แท้จริงแล้วเขาเป็นนักต้มตุ๋นผู้มีภูมิหลังสุดซับซ้อน ขนาดศาสตร์เบื้องต้นอย่างการดูดวงจ้วยังทำไม่เป็น

* จื่อวินซี

องค์ชายสามในฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน หน้าตาหล่อเหลาร่างกายอ่อนแอเป็นทุนเดิมแต่สามารถฆ่าคนตาไม่กะพริบ ถูกการแก่งแย่งชิงดีในวังวังบ่มเพาะจนเป็นคนโหดเหี้ยมเด็ดขาด เขาบังเอิญได้พบช่งเสวียนขณะเดินทางกลับวังหลวง

* ไป่เสี่ยวเถา

บุตรสาวคนเดียวของเศรษฐีสกุลไป๋นั้สยโผผางหัวหาญ ชมชอบคนงามทั้งชายและหญิง มองว่าหน้าตาสำคัญเป็นอันดับหนึ่งจึงยังไม่แต่งงานแม้จะอายุเกินสิบแปดปีแล้ว มักมาทำนายชะตากับช่งเสวียนเพราะเห็นว่าเขารูปร่างมีจิตใจดี

* ฟางชีวถิง

บุตรนอกสมรสตระกูลพ่อค้าหลวง สหายเก่าผู้สอนวิชาต้มตุ๋นให้ช่งเสวียนและเคยท่อยุทธภพด้วยกัน ะยะหนึ่ง เป็นคนปากร้ายแต่มีความสามารถเชี่ยวชาญด้านการค้าขายและประติษฐ์ของพิสดาร

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ
เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
การฆาตกรรม การทารุณกรรมเด็ก การสังหารหมู่
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ผู้อื่นทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
และมีการกล่าวถึงการข่มขืน ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

ซ่งเสวียน

โรงเตี๊ยมจีเสี่ยงต้อนรับเทพแห่งความมั่งคั่งมาแล้วหลายต่อหลายท่าน
โรงเตี๊ยมแห่งนี้ตั้งอยู่ใกล้กับเมืองอันต้ง พื้นที่ไร่ค่าซึ่งแม้แต่คนไก่อัง
ไม่ใช้วางไข่หรือถ่ายมูล ในอาณาบริเวณร้อยละ* ทั้งในและนอกเมืองมี
โรงเตี๊ยมนี้เพียงแห่งเดียวเท่านั้น

ในยามปกติผู้มาเยือนก็มีเพียงพ่อค้าเร่ผู้ยากจนด้อยต่ำ ก้อนเงิน
หนึ่งเจียว** หรือเหรียญทองแดงไม่กี่เหรียญยังต้องนับกันละเอียดิบ คำนวณ
อยู่นานจนแม้แต่เต็งจือ*** ของร้านยังแทบฝุ่นจับ

ทว่าผู้ที่มาในวันนี้กลับดูองอาจยิ่งนัก ยังไม่เอ่ยถึงอาภรณ์แพรไหม
หรือเครื่องประดับทั้งหยกและทองบนร่าง กระทั่งบริวารที่ตามมา แคล้วมือ
ออกจากกระเป๋ายังเต็มไปด้วยก้อนเงินวาววับ

เสี่ยวเอ้อร์ใช้ฟันกัดก้อนเงินนั้นอยู่หลายคราก่อนจะเก็บลงกล่องอย่าง
ไม่เต็มใจนัก เขาก็มืดศีรษะค้อมเอวเอาอกเอาใจ "นายท่านทั้งหลาย จะกินอาหาร
หรือพักแรมดีหรือรับ อยากรับอะไรหรือไม่"

องครักษ์ขมวดคิ้วเอ่ย "มีกับข้าวอะไรพอกินได้ก็ยกมาให้หมด ห้องพัก

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

** เจียว คือหน่วยเงินย่อยของจีน โดย 10 เจียวเท่ากับ 1 หยวน

*** เต็งจือ เป็นเครื่องมือชั่งน้ำหนักสิ่งของที่มีมูลค่าสูงและมีปริมาณไม่มาก เช่น ทอง เงิน มีลักษณะเป็นคานยาวที่สามารถถือได้ด้วยมือข้างเดียว ข้างหนึ่งผูกภาษาสำหรับใส่ของที่จะชั่งเอาไว้ อีกข้างผูกคัมน้ำหนักวัดค่าโดยเลื่อนตำแหน่งคัมน้ำหนักไปเรื่อยๆ

ห้าห้อง ข้างนอกมีม้าอีกสองสามตัว อย่าลืมห้างน้ำพวกมันด้วย"

เสี่ยวเอ๋อร์พยักหน้าหงิกหงัก คนอื่นๆ อีกสองสามคนพากันล้อมหน้า ล้อมหลัง เชิญคุณชายผู้นำกลุ่มไปนั่งยังจุดที่สงบที่สุดในบ้านเรียบร้อยแล้ว

คุณชายผู้นั้นอายุราวสิบห้าสิบหกปี เกิดมารูปลักษณะดี เพียงแต่ดูอ่อนแอ อยู่บ้าง สีหน้าเรียบนิ่งมีความทะนงตนของชนชั้นสูงแฝงอยู่หลายส่วน

เขาครองโต๊ะทั้งตัวเพียงผู้เดียว ข้างกายมีองครักษ์คนหนึ่งยืนนิ่งไม่ขยับ รวากับกำลังระงับภัย ส่วนองครักษ์อีกสองสามคนรอบกายแยกย้ายกันไปนั่ง แม้จะเป็นกลุ่มชายหนุ่มที่อยู่ด้วยกันหลายคน แต่ยามนี้บรรยากาศในโรงเตี๊ยม กลับเงียบสงัด กดดันจนเสี่ยวเอ๋อร์ไม่กล้าหายใจแรง

ท่านเทพแห่งความมั่งคั่งผู้นี้แม้จะมีเงิน แต่ก็ไม่น่ากลัวยิ่งนัก

เสี่ยวเอ๋อร์พึมพำอยู่ในใจ

ฤดูกาลนี้เป็นช่วงที่กิจการซบเซา ภายในโรงเตี๊ยมไม่มีแขกแม้แต่คนเดียว จะมีก็เพียงท่านเทวมารหลายท่านนี้สถิตอยู่ ทำเอาโรงเตี๊ยมตีๆ หนาว เยะเยือกราวกับห้องใต้ดิน ชวนให้คนรู้สึกไม่ดียิ่ง

เวลานี้เองที่หน้าประตูก็มีคนผู้หนึ่งเข้ามา

คนผู้นี้แต่งตัวค่อนข้างประหลาด บนกายสวมชุดจี้อตัว* สีขาวที่ชักจนเหลือง สวมรองเท้าที่ถักด้วยป่าน ผมนบนศีรษะเกล้าเป็นมวย ปักปิ่นที่ทำจากไม้รวีมูเอาไว้หนึ่งอัน มือถือแผ่นขานวีรสีขาวยาวที่ขมวดไปแล้วครึ่งหนึ่ง สภาพช่วงอานาจนน่าขัน มีเพียงใบหน้าเท่านั้นที่ดูงดงามหล่อเหลา คงลั่นอาวแห่งเซียนอยู่บ้าง

เสี่ยวเอ๋อร์เห็นเขาก็เอ๋อตกเสียใจ "อาจารย์ ท่านกลับมาแล้วหรือขอรับ วันนี้ท่านหายไปกี่ชะตาแล้ว?"

คนผู้นั้นแยมยิ้มพลางปัดแล้ว เมื่อเอ่ยปากกลับมีแต่เรื่องการค้า "แค่ชะตาเดียว พักนี้ในเมืองอันตั้งทำการค้ายากนัก"

"อาจารย์ ท่านมีความสามารถล้นเหลือ ไหนเลยต้องกลัวค้าขายยาก"

* ชุดจี้อตัว เป็นชุดคลุมยาวที่กันขอบผ้าเป็นแถบใหญ่ด้วยผ้าสีดำ แขนเสื้อกว้าง สมัยก่อนนิยมใช้เป็นเครื่องแต่งกายของภิกษุหรือนักพรตแต่ ต่อมากลายเป็นที่นิยมในกลุ่มบัณฑิตเช่นกัน

เสี่ยวเอ๋อร์เข้าไปหาด้วยความยินดี "วันนี้ท่านจะรับอะไรครับ"

"เอาท่านอย่างมาหนึ่งจาน วันนี้ตรวจดูชะตาแปดอักษร* ให้ดูรักคู่หนึ่ง ได้เงินรางวัลมาบ้าง แบ่งท่านให้เจ้าได้ขาหนึ่งพอดิ" สีน้าคนผู้นั้นดูเกียจคร้าน คำพูดคำจาแม้แต่เรื่องเนื้อสัตว์อยู่ตลอดเวลา ทำให้องครักษ์คนหนึ่งถึงกับหัวเราะพรวด

องครักษ์ผู้นั้นเห็นเขามองมาจึงเอ่ยว่า "เมื่ออันตังนี้ข้างเป็นสถานที่ที่ผู้คนทำนายชะตาตี๋มสุวากินเนื้อสัตว์ ทั้งตัวเต็มไปด้วยกลิ่นทองแดง** นับว่าเข้าได้เปิดโลกแล้ว"

คุณชายซึ่งเป็นผู้นำกลุ่มเอ๋อเสียงเรียบ "จู้หยาง"

องครักษ์ผู้นั้นเจิบเสียง ทว่าใบหน้ายังคงมีแววยิ้มเยาะอยู่

เสี่ยวเอ๋อร์รีบเอ่ยว่า "คุณชายท่านนี้อาจยังไม่ทราบ อาจารย์ช่งเสวียนของเราเป็นผู้มีความสามารถอย่างแท้จริง ในหลายเมืองทางเหนือนี้ล้วนขนานนามท่านว่าครึ่งเซียนช่ง..."

ช่งเสวียนที่ถูกเสี่ยวเอ๋อร์ป่าวประกาศฉายาก็ได้รับร้อนรับรอง เพียงพินิจคุณชายผู้นั้นอย่างถี่ถ้วน ดังเกิดตั้งแต่เกี่ยวหยกบนศีรษะมาจนถึงรองเท้าอวี่นหลี่*** จู่ๆ สีน้าก็ดูจริงจังขึ้นมาทันที

"หว่างคิวดำคล้ำ สองgramหม่นหมอง สีสันมิชวนมอง เห็นพ้องเป็นไออน..." ช่งเสวียนพนคำพูดอมตะออกมาจากปาก "คุณชายท่านนี้เกรงว่าจะมีภัยไม่คาดคิด"

"หืม?" คุณชายผู้นั้นเลิกคิ้ว ท่าที่แฝงไว้ซึ่งกลิ่นอายขบขัน เขาใช้ด้ามพัดเคาะไปที่โต๊ะ "ท่านมีความเห็นสูงส่งประการใด มีลู่นั่งลงพูดคุยกัน"

ช่งเสวียนสีหน้าไม่เปลี่ยน เพียงโบกแส้ขนจามรีในมือซ้ำๆ "ในเมื่อคุณชายไม่เชื่อ เราก็ไม่มีอะไรให้คุยกันอีก เอาไว้ระบะสบปัญหาค่อยมาหาข้า

* ดวงชะตาแปดอักษร คือหนึ่งในการตรวจดวงชะตาของจีน โดยการนำวันเดือนปีและยามเกิดของบุคคลมาตั้งเป็นอักษรจีนแปดตัว ทั้งยังสามารถตรวจดูว่าคนผู้นั้นมีดวงสมพงศ์กันหรือไม่อีกด้วย

** ทั้งตัวเต็มไปด้วยกลิ่นทองแดง เป็นคำเปรียบเปรยถึงคนที่ให้ความสำคัญกับเงินทอง เห็นแก่เงินจนมีกลิ่นของเหรียญทองแดง (เงินอี่แปะ) ไซ้ออกมา

*** รองเท้าอวี่นหลี่ เป็นรองเท้าที่ใช้สวมกับชุดฮั่นฝูของผู้ชาย ตรงหัวรองเท้าทำนูนใหญ่ขึ้นมาเหมือนเมฆ มักใช้สวมกันในหมู่ขุนนางในวัง

แล้วกัน"

คุณชายผู้นั้นมิได้ต่อความ

กลับเป็นองครักษ์ข้างกายที่เอ๋ยพึมพำเสียงแผ่ว "พรางเป็นเทพแสรัง เป็นผี"*

เมื่อห่านย่างที่ช่งเสวียนรอมมาถึงเขาก็แบ่งขาห่านขาหนึ่งให้เสี่ยวเอ๋อร์จริงๆ จากนั้นก็ใช้กระดาดห่อแบ่งทอดสองอันแล้วเดินจากไป

ก่อนไปเสี่ยวเอ๋อร์เอ๋ยเบาๆ "อาจารย์อย่าโกรธพวกเขาเลยนะขอรับ คนพวกนี้ไม่รู้ว่าท่านมีพลังวิเศษ หลงคิดว่าเป็นพวกนักต้มตุ๋น พวกเขาน่ะเสียโอกาสแล้ว"

ช่งเสวียนสีหน้าไม่เปลี่ยน แต่ในใจกลับหัวเราะไม่ได้ร้องให้ไม่ออก

เพราะเขาคือนักต้มตุ๋นของแท้

ไม่ผิด ช่งเสวียนหรือที่ผู้คนเรียกขานว่าครึ่งเซียนช่งผู้ทำนายทายทักแม่นยำดังเทพพยากรณ์แห่งเมืองอันต้งนั้น เป็นนักต้มตุ๋นมาตั้งแต่ต้น

อย่าว่าแต่ดูโหงวเฮ้งทำนายชะตาเลย กระทั่งเรื่องฮวงจุ้ยเขาก็ไม่รู้สักกิด เพื่อหาเลี้ยงชีพแล้วช่งเสวียนร่อนเร่ไปทั่วตั้งแต่อายุสิบสอง แรกเริ่มใช้ชีวิตเป็นจอมยุทธ์พเนจรอยู่พักหนึ่ง ได้พบเห็นบ้านเมืองและผู้คนมากมาย

ภายหลังเมื่ออายุมากขึ้นก็อาศัยว่าตนมีใบหน้าที่แฝงไว้ซึ่งกลิ่นอายของเทพเซียน ข้ายังมีความสามารถประหลาดอยู่กับตัวอย่างหนึ่งจึงเริ่มทำนายชะตาปลอมๆ เพื่อหลอกเอาเงินทอง

เขาเคยเห็นพวกต้มตุ๋นมานับไม่ถ้วนจึงคิดหาหนทางหลอกลวงเล่นกลให้ตนเองบ้าง ช่งเสวียนมาทำการหลอกลวงที่เมืองอันต้งตั้งแต่นั้นสองปีก่อนผ่านมาจนถึงปัจจุบันยังไม่เคยโดนใครจับได้ กลับกันยังกลายเป็นผู้เลื่องชื่อเรื่องการทำนายชะตาในแถบทางเหนืออีกต่างหาก

ที่ช่งเสวียนชวนคุณชายผู้นั้นไปเมื่อครู่คือการปล่อยเหยื่อล่อ คนสูงศักดิ์เหล่านั้นมักจะมีภัยกันทุกสามวันห้าวันอยู่แล้ว ยิ่งคุณชายผู้นั้นดูร่างกายอ่อนแอมากโรค ไม่แน่วันนี้อาจจะอีกเลือด โดนลมหนาวจนจับไข้ หรือใน

* พรางเป็นเทพแสรังเป็นผี หมายถึงใช้อุบายหลอกลวงตบตาผู้อื่น

บ้านเกิดเรื่องวุ่นวาย นั้นล้วนนับเป็น 'ภัยไม่คาดคิด' เช่นกัน

หากช่วงนี้ไม่ได้บังเอิญพบกันอีก คุณชายผู้นั้นหันหน้าจากไปก็คงจดจำนักต้มตุ๋นเช่นเขาไม่ได้แล้ว

หากได้พบกัน เช่นนั้นอีกฝ่ายก็คงติดกับช่งเสวียนเข้าแล้ว ส่งผลให้เขาได้เงินเพิ่มอีก

ตอนที่ช่งเสวียนกลับมาถึงบนเขา ตะวันก็ลับไปแล้ว

เขาถูกนี้มีวัดร้างอยู่แห่งหนึ่ง เดิมทีเคยมีภิกษุจำวัดอยู่ ทว่าแม้แต่ภิกษุก็ยังหนีไฟธูปอันน้อยนิดในเมืองอันตั้ง จึงละทิ้งวัดร้างหนีไปอยู่ที่อื่น ทำให้ช่งเสวียนได้ใช้ประโยชน์จากสิ่งนี้

ช่งเสวียนกินแบ่งทอดกับห่านย่างไปครึ่งตัวแล้วเหลืออีกครั้งที่ไม่มีข้าววางไว้ในลานวัด เขาจุดตะเกียงดวงหนึ่ง หยิบหนังสือยื่นออกมาจากใต้ฟูกบนคั้ง* อ่านจนได้ตะเกียงไหม้หมดไปกว่าครึ่งถึงยอมวางลง

กระทั่งจันทราลอยสูงกลางฟ้าช่งเสวียนค่อยรู้สึกง่วงงุนขึ้นมาบ้าง ขณะที่เขาสะลึมสะลือกำลังจะหลับก็ได้ยินเสียงสัตว์ร้องดังมาจากด้านนอก

คราแรกช่งเสวียนไม่คิดใส่ใจ แต่เมื่อได้ยินเสียงร่อนนั้นกระชั้นและดังขึ้นเรื่อยๆ จึงรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง

เขาหยิบเสื้อคลุมขึ้นมาสวม หลังมองผ่านรูที่หน้าต่างออกไปก็พบว่าข้างนอกมีเงาคนผู้หนึ่งกำลังต่อสู้ยืดหยัดกับสัตว์สี่ขาขาวราวหิมะ ภาพที่เห็นทำเอาเขาตกใจจนเหงื่อเย็นแตกพลั๊ก

"หมาโง่ กลับมา!" ช่งเสวียนผลักประตูออกไปตะคอกคราหนึ่ง เงาร่างสี่ขาขาวหิมะรีบพุ่งมาที่เท้าของเขาพลางหลบหายใจครี๊ดๆ อย่างแรง

เงาร่างของคนที่ถูกสุนัขกระโจนเข้าใส่ยังคงข่วญหนึ่ฝ่อต้องตะเกียกตะกายอยู่หลายครั้งกว่าจะลุกขึ้นได้ เมื่ออีกฝ่ายเห็นเขาก็ร้องเสียงดัง "อะ...อาจารย์ช่ง!"

ช่งเสวียนเพิ่งมองอยู่พักหนึ่งถึงรู้ว่าอีกฝ่ายคือองครักษ์ที่พบกันใน

* คั้ง หมายถึงเตียงนอนก่อด้วยอิฐของชาวจีนทางเหนือ ด้านบนปูด้วยฟูกที่นอน ด้านล่างมีปล่องเตาเพื่อจุดให้ความอบอุ่น

โรงเตี๊ยม ชายคนเดียวกับที่เคยหัวเราะเย้ยหยันว่าเขาต้มสุรากินเนื้อ พรางเป็นเทพแท้จริงเป็นผู้นั้น

องครักษ์คนนั้นหัดตัวลุกขึ้น สติกระ้างชัดขึ้นมาเล็กน้อย "ไม่นึกว่าอาจารย์เองก็เลี้ยงสุนัข..." เขาจำได้ว่าซ่งเสวียนเรียกเจ้าสุนัขตัวขาวว่า 'หมาโง่' จึงรู้สึกมันงงไปชั่วขณะ

"หมาโง่เป็นหมาจรจัดที่อยู่บนภูเขาแห่งนี้ มันเพียงมีชะตาต้องกับข้าเท่านั้น" ซ่งเสวียนคิดยื่นมือไปลูบหัวเจ้าหมาโง่ แต่เจ้าสุนัขกลับเบี่ยงหลบ เขาจึงหัวเราะแล้วเอ่ยว่า "บางครั้งข้าก็แบ่งของกินให้มัน มันเองก็ช่วยข้าดูบ้านเฝ้าเรือน"

องครักษ์เห็นเขี้ยวในปากเจ้าหมาโง่ก็อดสั่นขวัญแขวน ในใจคิดว่ามีสุนัขจรจัดเช่นนี้ที่ใดกัน ทว่าเขายังคงไม่ลืมเรื่องสำคัญจึงไม่ได้ต่อความอะไร

"อาจารย์ ชำนาญจู้หยาง ที่ต้องรบกวนยามวิกาลเช่นนี้ก็ด้วยเรื่องของคุณชายข้า" องครักษ์ค้อมกายคำนับอย่างเคารพนบนอบ ไม่มีท่าที่โอหังเช่นเมื่อกลางวันอีก "และอยากเชิญท่านไปกับข้าสักครั้ง"

ซ่งเสวียนแยมยิ้มอย่างเชื่องช้า "คุณชายส่งคนมาเชิญกันกลางดึกเช่นนี้คงเกี่ยวกับเรื่องที่ข้าพูดไปเมื่อกลางวันกระมัง"

จู้หยางยังดูเลื่อมใส "คำทำนายของอาจารย์ดังเทพพยากรณ์ เมื่อกลางวันเป็นจู้หยางที่เสียมารยาทแล้ว"

"เช่นนั้นรอก่อน" เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเกียจคร้าน "รอข้าเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อยแล้วจะไปพบคุณชายของเจ้า"

ซ่งเสวียนไม่ได้ตั้งใจจะสร้างความลำบาก เพียงแต่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์หลายปีที่ผ่านมาว่าหากคุกเข่าค้อมกายยอมให้อย่างง่ายดาย เขาอาจถูกจับได้ว่าเป็นนักต้มตุ๋น ดังนั้นต้องทำที่เล่นตัวเสียบ้าง อีกฝ่ายจะได้มองเขาสูงส่งเหนือคนทั่วไป

ไม่รู้ว่านี้เป็นนิสัยโดยทั่วไปของมนุษย์หรือเป็นความสามารถในการดูแคลนกดคนอื่นให้ต่ำของพวกเขาชั้นสูงกันแน่

ทว่ามาเร็วมิสู้มาได้จังหวะ ซ่งเสวียนกำลังกังวลเรื่องความเป็นอยู่ของ

เดือนนี้ก็มีแพะอ้วนโผล่มาเสนอตัวถึงปากเขาพอดี

มีหน้าเช้าตอนกลางวันเขาเพิ่งจะโยนกับดักไป ตอนกลางคืนคุณชาย
ท่านนั้นก็ประสบปัญหา เห็นได้ชัดว่าสวรรค์บันดาล ควรค่าแก่การให้ช่งเสวียน
ได้เอาเปรียบอย่างไม่เลือกวิธีการ

เวลานี้ช่งเสวียนไม่รู้เลยว่าคำพูดวางกับดักที่เขาเอ่ยไปส่งๆ ประโยคเดียว
จะเป็นสิ่งที่ย้อนมาทำให้ตัวเขาติดกับโดยสมบูรณ์

ครอโยบ

บทที่ 2

คุณชาย

ซ่งเสวียนยังไม่ทันเหยียบเข้าประตูห้องในโรงเตี๊ยมก็เห็นคุณชาย
เมื่อกลางวันกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะ อีกฝ่ายขมวดคิ้วน้อยๆ ใช้เสียงเบาสั่งการ
บางอย่างกับองครักษ์

คุณชายผู้นั้นอายุไม่มาก ทั้งยังมีเค้าโครงใบหน้าอย่างบุรุษโตเต็มวัย
ที่ค่อนข้างอ่อนโยน

บัดนี้เขาสวมชุดคลุมตัวยาวสีอ่อนเรียบง่าย เส้นผมดำขลับดูจนน้ำมูก
แผ่สยายอยู่กลางหลัง เดิมทีสีหน้าของเขาก็ดูอ่อนแออยู่แล้ว ยามนี้ไม่เพียง
ตื่นตระหนกแต่ยังป่วยไข้ สีเลือดบนใบหน้าจึงจืดจาง เนื้อตัวซีดขาว ชับแน่น
ให้คิดว่ายังละเมียดงดงาม

ไม่ผิด ซ่งเสวียนใช้คำว่า 'งดงาม' มาวางบนศีรษะของบุรุษ

ซ่งเสวียนจำได้ว่าเขาเคยได้ยินมาเรื่องหนึ่ง คณิกอันดับหนึ่งของหอวันฮวา
แห่งเมืองเซ็งจิงคือคนงามยามป่วยไข้ ทุกครั้งที่นางป่วยดูราวกับซีซื่อ* กุมหัวใจ
จึงได้ฉายาว่า 'ซีซื่อน้อย' มา

ตอนกลางวันซ่งเสวียนไม่ทันสังเกต ทว่าบัดนี้เมื่อเห็นอีกฝ่ายนั่งปล่อยผม
อยู่ข้างโคม ซ่งเสวียนก็พลันเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา

ไม่ว่าว่าคุณชายท่านนี้หากเทียบกับซีซื่อแล้วผู้ใดจะเป็นฝ่ายชนะ

คุณชายเห็นสายตาของเขาจึงชะงักถาม "อาจารย์ ท่านมองอะไรหรือ"

* ซีซื่อ หรือเซซิดตามสำเนียงแต้จิ๋ว เป็นหนึ่งในสี่ยอดหญิงงามของจีน ได้ฉายาว่า 'มัจฉาอมารี'

ซึ่งเสวียนอ้าปากเอ่ยคำออกมาราวกับไม่ผ่านสมอง "มองอิริยาบถตั้ง เทวาชของคุณชาย"

เมื่อคำพูดนี้สิ้นสุดลง อากาศในห้องก็แข็งค้างไปชั่วขณะ

"อาจารย์เชิญเข้ามา" คุณชายเองก็เสียบไปครู่หนึ่ง ไม่รู้ว่กำลังอดกลั้นไม่ให้ฟาดเขาอยู่หรือไม่ จากนั้นค่อยเอ่ยซ้ำๆ "ก่อนหน้านี้ไม่ทราบว่อาจารย์ มีพลังวิเศษ ทำตัวไม่เหมาะสม หวังว่ท่านจะให้ภัย"

ซึ่งเสวียนใบหน้ายิ้มแยมั่นปกติ "ที่ใดกันๆ แค่ผู้มีวิชาคนหนึ่งในยุคเทพ ข้าน้อยเรียกลมเรียกฝนไม่ได้ ส่วนคุณชายนั้นเรียกมาได้ไปได้ จะขลาดเขลา ไปบ้างก็เป็นเรื่องสมควร"

มือที่ถือพัดอยู่บิบนั่นขึ้น ทว่สีหน้าของคุณชายกลับไม่เปลี่ยน "อาจารย์ กล่าวให้ขบขันแล้ว"

ตอนที่ซึ่งเสวียนเดินเข้ามาในห้องก็มีกลิ่นคาวเลือดระลอกหนึ่งโชย มาเตะจมูก

เขารู้สึกว่มีบางสิ่งไม่ถูกต้อง เมื่อเพ่งมองก็พบว่าที่มุมห้องมีคนสวมชุดดำ ตัวโงกเลือดนอนอยู่ สองแขนถูกตัดด้วน เหลือเพียงลำตัวขยับดินสองสามครว ลำคอส่งเสียงแหบพร่าดังครีครวออกมา

ซึ่งเสวียนรู้สึกเย็นวบบที่กลางหลัง ไหนเลยจะมีทาท่เกี่ยจคร้านเช่น เมื่อครู่ได้อีก แม้แต่น้ำเสียงก็ยังสันเครือเล็กน้อย "คุณชาย ท่านกำลังมีภัย หลังโลหิต"

คุณชายผู้นั้นยิ้มอ่อน "ขอบคุณอาจารย์ที่ท่านายได้แม่นยำ" จู่ๆ เขาก็ขมวดคิ้วไออออกมาสองครั้งติดกัน "มัวทั้งเอาไ่ว่ทำอะไร ครอบวนความสงบของข้ากับอาจารย์เสียจริง"

พูดไม่ทันขาดคำก็ได้ยินเสียง 'ฉ่วะ' ดังขึ้น องค์กรค์ออกดาบครั้งหนึ่ง ก็แทงทะลู่หัวใจคนชุดดำ ฝ่ายนั้นไม่มีความเคลื่อนไหวได้อีก

ความเย็นเยะเยือกเกาะกุมกันบึงหัวใจของซึ่งเสวียนแน่นยิ่งกว่าเก่า เพียงแต่เขาฝืนทำตัวนิ่งสงบ นั่งอยู่ตรงข้ามคุณชายผู้นั้น

"อาจารย์ ท่านช่างน่าทึ่ง" คุณชายหัวเราะเบาๆ ก่อนจะดันกล่องไม้จันทร์

มาตรงหน้าเขา "ครั้งนี้เชิญท่านมามิได้มีจุดประสงค์อื่น ตรงนี้มีชื่อแช่และดวงชะตาแปดอักษรของข้าน้อยอยู่ ไม่ทราบจะรบกวนท่านช่วยทำนายชะตาให้สักหน่อยได้หรือไม่"

ซึ่งเสวียนกวาดตามองแถบกระดาดขลังแก้มกล่องดูเล็กน้อย หัวอืดใจ ถัดมาสายตาก็ต้องไหววูบเมื่อเห็นเงินเต็มกล่อง

แต่เขารู้ดีว่าเงินก้อนนี้ไม่ได้จะหยิบฉวยเองง่ายดายปานนั้น "ชะตาข้าทำนายไม่ได้"

คุณชายผู้นั้นถาม "อาจารย์ยังไม่ทราบว่าข้าจะถามเรื่องใด ไยจึงบอกว่าทำนายไม่ได้เล่า"

ซึ่งเสวียนดันแถบกระดาดขึ้นไป "ชื่อแช่คุณชายเป็นของปลอม จะทำนายได้อย่างไร"

ซึ่งเสวียนไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับอีกฝ่าย หากแต่กระจ่างดีว่าครี้นั้นน่าจะถูกชักจูงมาพัวพันกับคนใหญ่คนโตเสียแล้ว

ถูกลอบสังหาร กระทั่งชื่อแช่ก็ไม่กล้าเปิดเผย บริหารจัดการกับมือสังหารยังเด็ดขาดปานนี้ น่ากลัวว่าคุณชายน้อยตรงหน้าจะไม่ใช่นักรบธรรมดา

ในที่สุดรอยยิ้มของคุณชายผู้นั้นก็เลือนหายไปบ้าง เขาหลุบตาลงเล็กน้อย ถือพัดเคาะโต๊ะครั้งแล้วครั้งเล่าอยู่สักพักถึงเอ่ย "ชื่อข้ามีคำเดียวคือซีมาจากซีเหอ* อาจารย์พอจะทราบหรือยังว่าการเดินทางครั้งนี้ของข้าจะปลอดภัยหรือไม่"

ซึ่งเสวียนกล่าวอยู่ในใจ ข้าจะไปรู้ได้อย่างไรว่าเจ้าจะปลอดภัยหรือไม่ ข้ารู้เพียงว่าตอนนี้ข้าไม่ปลอดภัยอย่างมาก

ทว่าใบหน้าของเขากลับสงบนิ่ง นับนิ้วพิมพ์ด้วยท่าทางน่าพิศวง คำนวณฟ้าดินส่งเดชอยู่พักหนึ่ง เมื่อลืมหืมตาขึ้นอีกครั้งก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงและท่าทางอย่างอาจารย์ผู้พยากรณ์ดวงชะตา "ในระหว่างนี้เคราะห์ของคุณชายซีเกรงว่าจะยังไม่ผ่านพ้น"

สีหน้าของทุกคนในห้องต่างดูอึ้งอัมม์ มีเพียงคุณชายที่ยังรักษาสีหน้าได้

* ซีเหอ (義和) เป็นชื่อของเทพแห่งดวงอาทิตย์และการสร้างปฏิทินในตำนานยุคก่อนบรรพกาลของจีน

ไม่เปลี่ยน "อาจารย์มีวิธีแก้ไขหรือไม่"

ในใจซึ่งเสวียนยินดีปรีดา คิดเสียบๆ กับตนเองว่าในที่สุดก็ถึงช่วงเวลา
ที่ข้าเฝ้ารอแล้ว

เขาล้วงถุงผ้าไหมจากอกเสื้อออกมาวางบนโต๊ะ "ถุงผ้าไหมนี้ข้าทำขึ้น
ด้วยตนเอง เดิมเอาไว้ป้องกันสิ่งชั่วร้ายหลักเลียงภัยพิบัติ คุณชายพกพาเอาไว้
ก็จะปกป้องคุ้มครองให้สงบสุข เพียงแต่เคราะห์นี้ของคุณชายร้ายแรงนัก
จะผ่านไปได้ด้วยดีหรือไม่คงต้องดูที่ดวงชะตาของคุณชายแล้ว"

คุณชายยื่นมือมาจับพลิกดู ถุงผ้าไหมมีขนาดค่อนข้างใหญ่ ข้างในใส่
บางสิ่งที่เป็นแผ่นแข็งๆ และหนักอึ้ง ดูไม่เหมือนเหรียญทองแดงแต่ไม่รู้ว่าคือ
ของสิ่งใด กระนั้นคุณชายกลับไม่ซักถาม เพียงด้นกลองไม้จันทน์บนโต๊ะไปทาง
ซึ่งเสวียน "เช่นนี้ยิ่งขอบคุณอาจารย์แล้ว ข้ามอบให้ด้วยความเคารพ ขอท่าน
อย่าได้เกรงใจ"

ซึ่งเสวียนไหนเลยจะเกรงใจเรื่องเงิน เขายื่นมือไปปรับกลองนั้นมา

ลูๆ บนหลังมือก็พลันมีสัมผัสเย็นเยียบ ซึ่งเสวียนก้มลงมอง พบว่ามีมือ
เรียวยาวข้างหนึ่งกำลังกดอยู่บนมือของตน

คุณชายกดมือเขาเอาไว้ แววยิ้มในดวงตาเดี่ยวกระจ่างชัดเดี่ยวเลือนราง
ดูราวกับเปลวเทียนในสายลม "ข้าเชื่ออาจารย์ หวังว่าท่านจะไม่ทำให้ข้า
ผิดหวัง"

ซึ่งเสวียนเป็นพวกกะล่อนปลิ้นปล้อนไม่กลัวฟ้าดิน เพียงแต่ชั่วขณะนั้น
เขากลับรู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลบางอย่าง สุดท้ายจึงอึ้งมึนกลองนั้น
ทำหน้าที่ดั่งเขีนสูงส่ง กล่าวขอบคุณซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ขณะที่มืออึ้งมึน ในใจก็คิดคำนวณอยู่เสียบๆ เกรงว่าเขาจะอยู่ที่เมือง
อันตั้งนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว

คนประกอบอาชีพเช่นเขา ดวงตาล้วนต้องมีแวว เมื่อกลางวันเขาเห็น
ที่เฒ่าของคุณชายผู้นี้มีหยกประดับสลักเป็นตัวอักษรอววน ไม่ตรงกับชื่อแซ่
ที่เขียนบนกระดาษ เขาจึงสงสัยว่านั่นเป็นชื่อปลอม และผลก็เป็นดังคาด

ยิ่งนึกถึงองค์รัชชทายาทของอีกฝ่ายที่มีท่าทีไม่ธรรมดา ยื่นมือออกมา

ก็จ่ายเงินมากมาย กอปรกับรอยเลือดที่เปโระเปื้อนในโรงเตี๊ยมแห่งนี้แล้ว เกรงว่าคืนนี้คงจะมีคนคิดลอบทำร้ายเขา

คนเช่นนี้ไม่มีทางเป็นเพียงคุณชายบ้านรวยธรรมดาทั่วไป

หากการเดินทางของคุณชายราบรื่นก็แล้วไปเถิด เขาเพียงบอกว่า ถุงผ้าใหม่ของตนช่วยเลี้ยงภยันตราย แต่หากเกิดเหตุไม่คาดฝันกับคุณชายเข้าจริงๆ เกรงว่าตัวเขาที่อยู่ในเมืองอันดังต่อไปจะต้องเผชิญกับอันตรายเสียเอง

ตอนนี้เขาได้เงินก้อนโตมา ไม่ว่าอยู่ที่ใดล้วนตั้งตัวได้อย่างมั่นคง มีผู้หอบเงินก้อนนี้หนีไปให้ไกลแสนไกล พ้าใหญ่แผ่นดินกว้าง ขอคนสูงส่งเหล่านี้ อย่าได้สนใจจะตามหาเขาเลย

ซึ่งเสวียนคิดคำนวณกระจ่างชัด แต่คาดไม่ถึงว่าเพิ่งเดินถึงประตูห้อง กลับได้ยินคุณชายที่อยู่ข้างในโพล่งขึ้นมา "อาจารย์ช่ง"

ซึ่งเสวียนชะงักฝีเท้า หันกลับมาถาม "คุณชายมีสิ่งใดจะสั่งหรือ"

"ข้ากับท่าน...เคยพบกันที่ไหนหรือไม่"

ผู้นั่งอยู่ที่โต๊ะชุดเขียวอ่อนแอ ใบหน้าไร้แววยิ้ม มีเพียงดวงตาคู่นั้น ที่มองสำรวจตรวจตรา ทำที่ราวกับต้องการขุดเลือดเนื้อระกระดูกของเขา ออกมาตรวจสอบให้ถี่ถ้วนก็ไม่ปาน

ซึ่งเสวียนยืนสับสนตาเขางัวงู อยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ย "ข้ากับคุณชายอาจมีชะตาต้องกันแต่ชาติก่อน คุณชายจึงรู้สึกคุ้นตากะมัง"

"ช่างเถิด" คุณชายได้ยินคำตอบแบบขอไปทีก็ยกยืมราวกับกำลังเย้ยหยันตนเอง "ข้าได้ยินมาว่าที่อยู่ของท่านเก่าโทรมยิ่งนัก มีผู้รั้งอยู่ที่นั่นสักกระยะเป็นอย่างไร"

ซึ่งเสวียนปฏิเสธซ้ำๆ แต่คล้ายจะเห็นรอยยิ้มของคุณชายดูเยินเยียบขึ้นมา หัวใจของเขาหล่นวูบอย่างอดไม่ได้ เมื่อรู้ว่าคุณชายไม่คิดปล่อยเขาไป จึงได้แต่พยักหน้าด้วยความสนใจ "คุณชายน้ำใจประเสริฐ เป็นข้าน้อยที่ทำตัวไม่เคารพแล้ว"

หลังเดินพ้นจากอาณาเขตห้อง ศีรษะของซึ่งเสวียนคล้ายใหญ่โตขึ้น สองเท่าด้วยความกลัดกลุ้ม

เงินนั้นใช้จะหยิบขวยมาง่ายดายจริง ๆ ร้อนลวกมือเหลือเกิน

ทางด้านคุณชายที่ซิงเสวียนมิอาจหลีกเลี่ยงได้นั้นกำลังเอนกายกึ่งนั่งกึ่งนอนบนเตียง ทำทางคล้ายมีเรื่องให้ครุ่นคิด

จู่หยางค้อมกายถาม "องค์ชาย บนตัวมีอสังหาริมทรัพย์อะไรดีคะ" จดการศพออย่างใดดีพะยะค่ะ"

คุณชายหรีตพลาวยิ้มออกมา "เฉือนเนื้อให้สุนัขกิน"

จู่หยางไร้ท่าที่แปลกใจ เขาเพียงค้อมกายรับบัญชา เดินไปเปิดหน้าต่างอีกครั้งเพื่อให้อากาศถ่ายเท ก่อนจะจัดเก็บห้องพลาวยังคุณชายที่อยู่ด้านหลัง ราฟิงชื่อหนึ่งออกมาด้วยน้ำเสียงยานคาง "ซิงเสวียน...ซิงเสวียน...ช่างแสนบ้าคลั่ง พุดจาไม่เกรงใจใคร ทั้งตัวเต็มไปด้วยกลิ่นทองแดง คนเช่นนี้กลับอาจหาญเรียกตนเป็นผู้หยั่งรู้ดินฟ้า" ฟังแล้วไม่รู้ว่าคุณชายกำลังชื่นชมหรือติเตียน "จู่หยาง เจ้าคิดเห็นเช่นไร"

"กระหม่อมเองก็ไม่รู้ชัด คิดว่าเขาอาจเป็นคนแปลกประหลาดอยู่แล้ว หากจะพิกลไปบ้างก็ไม่แปลก" จู่หยางก้มหน้าเอ่ย "เพียงแต่...อาจารย์ซึ่งผู้นี้ น่ากลัวว่าจะมีพลังวิเศษอยู่บ้างพะยะค่ะ"

คุณชายสนใจขึ้นมา "เพราะเหตุใดกัน"

จู่หยางกระซิบบอก "ตอนที่กระหม่อมไปหาเขาบนเขา เห็นในวัดเลี้ยงหมาป่าหิมะเอาไว้ตัวหนึ่ง"

น้ำเสียงของคุณชายสั้นเครือเล็กน้อย "หมาป่าหิมะ? เจ้าเห็นตัวจริงเลยรี"

จู่หยางพยักหน้า "พะยะค่ะ กระหม่อมเกือบจะโดนทำร้ายด้วยซ้ำ มันมีลักษณะอย่างหมาป่าหิมะจริงๆ เพียงแต่อาจารย์ซึ่งกลับเรียกมันว่าสุนัขตัวหนึ่ง"

ชาวต้าเหยาเชื่อว่าหมาป่าหิมะมีพลังจิต ว่ากันว่าหลายสิบปีก่อนมันเคยปรากฏกายแถวพื้นที่ทางเหนือตัวหนึ่ง ทำร้ายผู้คนไปนับไม่ถ้วน สุดท้ายแม้จะจับเป็นมาได้ แต่ระหว่างทางนำไปเป็นเครื่องบรรณาการมันก็อดอาหารจนตายไป

นับแต่นั้นมา มีเพียงในหนังสือเท่านั้นที่บรรยายลักษณะของมันเอาไว้

จู้หยางอดพูดไม่ได้ "องค์ชายมีผู้เชื่อเขาสักครั้ง ไม่กลัวหมิ่นเหม่ เหตุกลัวแต่เหตุไม่คาดฝันหนึ่งในหมื่น หากทำให้การเดินทางครั้งนี้ขององค์ชายราบรื่นได้ ก็คุ้มค่านะพะย่ะค่ะ"

จู้หยางพูดยังไม่ทันขาดคำ ก็รู้สึกว่สาวยตาของคุณชายเลื่อนมาหยุด ที่ตัวเขา เห็นแล้วอดใจเด่นระลำไม่ได้ นึกเสียใจอยู่ลึกๆ ที่ตนไม่ควบคุมปากให้ดี

สาวยตาคู่นั้นดูจะมีดีเย็นเยียบ ไม่รู้จะแลเนื้อเถื่อนเหงาหาหลุดออกมาเมื่อใด ฝ่ายจู้หยางยอมไม่กล้าพูดมากอีก ได้แต่ก้มหน้าก้มตาทำธุระของตน

"นำถุงผ้าใหม่นี้ไปตรวจสอบ หากไม่มีปัญหาข้าจะพกเอาไว้ชั่วคราว" คุณชายชี้ถุงผ้าใหม่บนโต๊ะแล้วเอ่ยอย่างเนิบช้า "ส่วนช่วงเสียนผู้นั้น...จับตาดูเอาไว้" ดวงตาของเขาฉายแววลึกซึ้งขึ้นที่ละนิด "ข้าไม่สนใจว่าเขาจะเป็นนักต้มตุ๋นหรือมีความสามารถพิเศษอันใด เจ้าดูเขาไว้อย่าให้คลาดสายตา รอข้ากลับไปเมืองหลวงเมื่อใดค่อยจัดการ แต่หากมีข้อผิดพลาดแม้เพียงนิด เจ้าก็เตรียมหัวหัวมาหาข้าได้เลย"

จู้หยางก้มหน้ารับคำสั่ง ในใจนึกประหลาดอยู่บ้าง

เขาพอเข้าใจพฤติกรรมของคุณชายคร่าวๆ แม้อายุน้อย แต่ทำสิ่งใด กลับลงมือเด็ดขาดโหดเหี้ยม ไม่รู้เหตุใดจึงสนใจอาจารย์ช่งผู้นี้นัก

ที่การเดินทางครั้งนี้ของคุณชายจะมีอันตราย พวกเขาเองก็พอรู้ล่วงหน้าบ้าง คนในวังสืบคนเกรงว่าจะมีสักเก้าที่หวังให้คุณชายตายอยู่ข้างนอก

ดังนั้นอาจารย์ช่ง...ซึ่งเสียนท่านนี้จึงน่าสงสัยมากเป็นพิเศษ

แต่หากมีคนส่งเขามาจริงๆ เหตุใดไม่เลือกผู้ที่เสแสร้งแกล้งทำได้เจเนจัดมาเสียหน่อย ไม่ใช่พวกหลงมัวเมาในกิเลส ตัณฐารากินเนื้อ เห็นเงินก็ตาโตเช่นนี้

สรุปแล้วคุณชายเชื่อเขาจริงๆ หรือเตรียมจะตลบหลังกันแน่

บทที่ 3

หลบหนี

หลังจากนั่งอยู่ที่โรงเตี๊ยมจีเสียงสามวัน ในที่สุดคุณชายผู้นั้นก็พาคนจากไป เหลือไว้เพียงจู้หยางกับองครักษ์คนหนึ่ง ปากบอกว่าทั้งสองคนนี้อาไว้ไว้รับใช้อาจารย์ที่เคารพ แต่แท้จริงคือคอยจับตาดูเขาไม่ให้หลบหนี

ซ่งเสวียนไม่เข้าใจจริงๆ คุณชายผู้นี้ไปก็ไปแล้ว เหตุไฉนยังต้องรังเขาไว้อีก หนึ่งไม่หวังทรัพย์ สองไม่เอาชีวิต เพียงวางคนให้คอยดูเขาเอาไว้เช่นนี้ คิดอย่างไรก็นับว่าเป็นเรื่องแปลก

กระนั้นซ่งเสวียนก็รู้สึกว่าคุณชายใจหายคอได้หน้อย ระหว่างเผชิญหน้าคุณชายต้นไม้แคะแกระนั้นปากยิ้มตาไม่ยิ้มกับเผชิญหน้าจู้หยางที่พูดสิ่งใดไม่ปิดบัง เห็นได้ชัดว่าเขาชอบคนหลังมากกว่า

เพียงแต่พักนี้ซ่งเสวียนตระหนักได้ว่าสายตาที่จู้หยางมองมา มีความสับสนพิกล เห็นแล้วชวนให้รู้สึกว่าการราวซับซ้อนกว่าที่คิด หลายครั้งเขาจึงอาศัยยามที่กินอาหารเข้าด้วยกันเป็นข้ออ้างในการพูดคุยกับจู้หยาง

เดิมจู้หยางก็เก็บงำสิ่งใดไม่ค่อยอยู่ไปๆ มาๆ จึงยอมปริปากเล่าบางสิ่งให้เขาฟังจริงๆ

"ชื่อจริงของคุณชายคงบอกไม่ได้หรอก หากท่านรู้จะโชคร้ายเอา" จู้หยางกัณฑ์งอไปทกลางทอดถอนใจ "เชื่อว่าข้าไม่เชื่อท่าน เพียงแต่เรื่องนี้ซับซ้อนเกินไป ท่านเพิ่งบอกว่าจะมีภัยไม่คาดคิด หลังจากนั้นคุณชายก็ถูกลอบสังหาร หากท่านไม่ใช่เทพพยากรณ์ ข้าก็เกรงว่าท่านจะเป็นคนที่ถูกส่งมาให้สร้าง ความ

เข้าใจแล้วลอบทำร้ายคุณชาย"

พูดถึงตรงนี้จู้หยางก็สงสัยอยู่เล็กน้อย เขาหันมาถามต่อ

"ว่าแต่ท่านตัดสินชะตาร้ายดีได้จริงหรือ"

ซ่งเสวียนกำลังกินไก่ย่างอยู่เช่นกัน ได้ยินอีกฝ่ายถามจึงหัวเราะ

"ข้าทำนายชะตาคิดราคาไม่ถูกนา"

จู้หยางจ้องมองเขา ดูคล้ายค่อนข้างประหลาดแต่ก็สงสัยใคร่รู้ "ท่านเพียงพูดมา หากพูดถูกข้าก็จะให้เงิน"

ซ่งเสวียนใช้กระบี่เขี่ยน้ำมันบนนิ้วออกช้าๆ เมื่อสะอาดแล้วถึงยื่นมือออกมา "ครานี้ถือว่าความดีสักหน่อย ไม่เก็บเงินเจ้า ข้าจะดูลายมือให้แล้วกัน"

จู้หยางยื่นมือให้อีกฝ่ายด้วยท่าทางคล้ายไม่เชื่อเรื่องมงาย

ซ่งเสวียนหลุบตาลงเล็กน้อย สีหน้าเกียจคร้านมลายสิ้น ภาพลักษณะดูประหนึ่งเทพเซียนไม่คลุกคลีกับมนุษย์อยู่บ้าง ทำเอาจู้หยางรู้สึกตะลึงงัน

เวลาครึ่งก้านธูป* ผ่านพ้นไป เปลือกตาของซ่งเสวียนพลันกระตุกเล็กน้อย จู้หยางถามอย่างอดไม่ไหวว่า "ท่านเสร็จหรือยัง ข้าไม่เคยเห็นใครดูลายมือนานถึงเพียงนี้เลย"

"เสร็จแล้วๆ" ซ่งเสวียนปล่อยข้อมืออีกฝ่าย ท่าที่เปลี่ยนมาไม่จริงจังดังเดิม เขาเคี้ยวบ่นงอไ่กลางเอ่ยว่า "เจ้ามีพี่น้องชายสามคน น้องสาวหนึ่งคน บิดาเสียชีวิตนานแล้ว ครอบครัวมีลักษณะของการเป็นม้าศึก รุ่งโรจน์ก่อนค่อยตกอับ..."

ทุกประโยคที่ซ่งเสวียนพูดเรียกให้ปากของจู้หยางอ้ากว้างขึ้นทีละนิด กระทั่งซ่งเสวียนพูดจบ ปากของอีกฝ่ายก็อ้าค้างจนยัดไ่อย่างครึ่งตัวเข้าไปได้

"อะ...อาจารย์ซ่ง ท่าน...ไม่สิ ท่านจะแม่นยำไปแล้วกระมัง..." จู้หยางสะท้านสะเทือนจนไม่อาจเป็นมากไปกว่านี้ เขาแน่ใจว่าตั้งแต่มาถึงโรงเตี๊ยมตนยังไม่เคยพูดถึงเรื่องเหล่านี้ให้ใครฟัง

* เดิมที 'หนึ่งก้านธูป' เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่าหนึ่งชั่วโมง ดังนั้นครึ่งก้านธูปจึงหมายถึงเวลาประมาณสิบห้านาทีถึงครึ่งชั่วโมง

ซึ่งเสวียนเพียงจับมือเขาก็หลุดออกมาได้หมดจด

แต่ซึ่งเสวียนกลับไม่สนใจเขา เพียงกินไถ่อย่างทั้งเนื้อทั้งหนังที่เหลืออีกครึ่งหนึ่งจนหมดแล้วหาวออกมาอย่างเกียจคร้าน "อาจารย์ซึ่งง่วงนัก ขอกลับไปนอนอีกสักตื่น เจ้าเองก็พักผ่อนเถิด" เขาเอ่ยจบก็เดินขึ้นชั้นบนไป ทั้งให้จู้หยางจมอยู่กับความประหลาดใจตามลำพัง

หลังซึ่งเสวียนปิดประตูห้อง สีนาก็พลันเคร่งเครียด

คิดไม่ถึงเลยว่าคนชายไร้รำนุ่มนั้นจะเป็นโอรสองค์ที่สามของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน จื่อวินชี้

จริงอยู่ว่าเรื่องหยั่งรู้อนาคตเป็นเรื่องไปปิด แต่ซึ่งเสวียนมีความสามารถน่าทึ่งอย่างหนึ่งติดตัวมาแต่กำเนิด...เขาสามารถล่วงรู้อดีตของคนได้

ขอเพียงได้สัมผัสผิวหนังหนึ่งของใครสักคนเขาก็จะอ่านความทรงจำของคนผู้นั้นได้

ปริมาณของความทรงจำจะถูกจำกัดด้วยระยะเวลา ยิ่งสัมผัสเป็นเวลานานความทรงจำที่ได้รับมาก็จะยิ่งมาก

เพียงแต่ทุกความสามารถพิเศษล้วนมีข้อจำกัด อย่างเช่นเขาอ่านได้เพียงภาพของความทรงจำ ไม่สามารถอ่านไปถึงความคิดของคนในเหตุการณ์นั้นได้

เนื้อหาความทรงจำที่อ่านได้ ด้านหนึ่งจะได้รับอำนาจจากความตั้งใจของตัวเอง ส่วนอีกด้านขึ้นอยู่กับความคิดและความแม่นยำของผู้ที่ถูกอ่านความทรงจำ ณ ขณะนั้น

บางครั้งผู้ถูกอ่านความทรงจำอาจรู้สึกสับสนหรือมีสติรับรู้ไม่ชัดเจนหากเป็นเช่นนั้นความทรงจำที่เขาอ่านได้ก็จะพร่ามัวตามไปด้วย

หลังจากอายุสิบสองปีซึ่งเสวียนก็ไม่เคยพูดเรื่องความแปลกประหลาดของตนให้ใครฟังอีก

ถึงอย่างไรก็ไม่ผู้ใดยินยอมให้อดีตของตนถูกคนอื่นล่วงรู้ไม่ว่าจะมากหรือน้อย แต่ทุกคนล้วนอยากรู้อนาคตของตนเอง

ดังนั้นซึ่งเสวียนจึงอาศัยความสามารถพิเศษนี้มาร่อนเร่เป็นอาจารย์ทำนายชะตา กอปรกับเขาสังเกตน้ำเสียงสีหน้าคนเก่ง มีทักษะด้านการ

ตลบตะแลงหลอกลวง แม้ต้องพบคลื่นลมอุปสรรคใหญ่โตก็ยังไม่เคยพลาดท่าเสียที

เมื่อครูช่งเสวียนโกหกกว่าจะทำนายชะตาให้จู้หยาง แท้จริงแล้วเขาต้องการสืบรายละเอียดเกี่ยวกับคุณชายผู้นั้น ไม่นึกว่าข้อมูลที่ตนได้จะเป็นเรื่องน่าตกตะลึงเช่นนี้

จื่อวินซี เขาเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน

องค์ชายสามของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน เป็นโอรสที่เกิดจากมารดาผู้เคยได้รับการแต่งตั้งเป็นซูเฟย* เพียงแต่ภายหลังซูเฟยเข้าตำหนักเย็นและสิ้นพระชนม์กะทันหัน องค์ชายสามจึงถูกรังเกียจไปด้วย

ฮ่องเต้ถึงกับขับไล่เขาไปอยู่วังตากอากาศ อ้างว่าหวังให้เขาได้พักรักษาอาการป่วย แต่สาเหตุที่แท้จริงเป็นเพราะพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเห็นเขา

แน่นอนว่านี่ล้วนเป็นคำพูดที่เล้าลือกันในหมู่ชาวบ้าน เรื่องราวภายในเป็นอย่างไรมีเพียงเหล่าผู้สูงศักดิ์ในวังเท่านั้นที่รู้แจ้งแก่ใจ ช่งเสวียนเป็นเพียงประชาชนคนรากหญ้าได้แต่ฟังคนเล่าปากต่อปากมาเท่านั้น

แต่ไม่ว่าความจริงจะเป็นเช่นไร จื่อวินซีก็เป็นองค์ชายผู้สูงศักดิ์อย่างแท้จริง

ช่งเสวียนมีชีวิตมาสิบปีแล้ว ผู้สูงส่งที่สุดที่เคยพบเจอก็ไม่เกินตำแหน่งเสนาบดี บัดนี้มาตกอยู่ในกำมือองค์ชายผู้หนึ่ง ซ้ำร้ายเขายังเอาถุงผ้าไหมไปหลอกองค์ชายอีก

หากเป็นบุตรหลานตระกูลร่ำรวยทั่วไปก็ช่างเถิด ต่อให้เกิดเรื่องไม่คาดฝันก็สืบสาวมาไม่ถึงตัวหมอดูเช่นเขา

แต่หากเป็นถึงโอรสของฮ่องเต้ นักดัมตันวาจาเหลวไหลเชื่อไม่ได้ อย่างเขาจะยังมีชีวิตอยู่ได้อีกหรือ

คุณชายซีหนอคุณชายซี กลับกลายเป็นจื่อวินซีไปเสียนี้ มีน้ำเล้าถึงยอมทิ้งชื่อไว้เพียงชั่วครู่เดียว

วันนั้นเหตุใดเขาจึงไม่ดูความทรงจำอีกฝ่ายก่อนแล้วค่อยทำนายชะตาหนอ

* ซูเฟย เป็นตำแหน่งพระชายาลำดับที่สองของฮ่องเต้

แต่ใครจะคิดเลยว่าองค์ชายผู้สูงศักดิ์จะเป็นมังกรขาวสวมชุดปลา* อยู่เมืองเล็กๆ เช่นนี้

ซ่งเสวียนตบศีรษะนึกโมโหในความสะเพร่าของตน แต่นั่นกลับทำให้เขายังตัดสินใจแน่วแน่มากขึ้น

หนี ต้องหนี

หลายวันต่อจากนั้นเขาทำตัวเหมือนปกติ กินดื่มไม่ผิดทำตนลำบาก คล้ายต้องการรอให้จ้าววันซึกกลับมาแล้วค่อยสัมผัสรสชาติของเงินก้อนโตอีกสักครั้ง หลอกให้จู่หยางกับองค์กรอีกคนผ่นคลายลงได้ไม่น้อย

คืนนั้นเมื่อเห็นทั้งสองคลายความระแวงระวัง ซ่งเสวียนก็เก็บข้าวของใช้ผ้าห่อเงินทองแล้วผูกไว้ที่เอว

จากนั้นก็ฉีกผ้าปูเตียงเป็นเส้นแล้วจุ่มน้ำบิดเกลียวทำเป็นเชือก

ปลายข้างหนึ่งของเชือกผูกไว้ข้างหน้าต่างอย่างมั่นคง ส่วนอีกด้านปล่อยไปนอกหน้าต่าง เมื่อทดสอบความแข็งแรงของเชือกแล้วจึงค่อยไต่ลงไป

ตอนทำแตะถึงพื้นซ่งเสวียนรู้สึกยินดียิ่ง กลยุทธ์แมวสามขา** ที่ขโมยมาเมื่อครั้งใช้ชีวิตเป็นจอมยุทธ์พนเงินนั้นมีประโยชน์มากทีเดียว อย่างน้อยในเวลาคับขันก็ยังรักษาชีวิตตนเองไว้ได้

เขาใช้มือซังน้ำหนักเงินที่ผูกไว้บนเอว พลันรู้สึกว่าการเสี่ยงภัยตลอดหลายวันมานี้ของตนช่างคุ้มค่า

ซ่งเสวียนอาศัยโอกาสที่ไม่มีคนเห็นเร่งรุดกลับไปยังวัดร้าง เก็บข้าวของจำเป็นติดตัวแล้วออกเดินทางในความมืด

ทว่าเขากลับถูกบางสิ่งรั้งไว้ที่เขาไว้ที่หน้าประตูวัด

ซ่งเสวียนก้มลงมองเห็นสุนัขตัวโตสีขาวกำลังกัดชายผ้าเขาไว้ด้วยท่าทางน่าสงสาร มันส่งเสียงร้องหงิงๆ รวากับรู้ว่าเขากำลังจะจากไป

ซ่งเสวียนสนใจ ได้แต่ยกอากลงพร้อมเอ่ยว่า "เจ้าหมาโง่ เก่งกว่าข้าจะ

* มังกรขาวสวมชุดปลา หมายถึงบุคคลที่มีความสามารถหรือสถานะสูงส่ง แต่เลือกที่จะซ่อนตัวตนที่แท้จริงเอาไว้ภายใต้ความธรรมดาสามัญ

** แมวสามขา ใช้เปรียบกับคนที่ไม่มีทักษะ ไม่เชี่ยวชาญ มีความรู้เพียงครึ่งๆ กลางๆ

อยู่ที่นั่นไม่ได้แล้ว ต่อไปเจ้าคงต้องพึ่งพาปาเขา ไปจับกระต่ายจับหนูเอาแล้วละ"

หมาโง่ยังส่งเสียงร้องคราง ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมปล่อย

ซึ่งเสวียนลูปหวัม้น ใช้ทั้งอารมณ์และเหตุผลโน้มน้าวต่อ "หมาโง่ ขึ้นข้า
ไม่ไปเกรงว่าจะต้องตายแล้ว ข้าไปลวงเกินคนใหญ่คนโตเข้า หากเขาตายข้า
ยอมต้องโดนฝังไปพร้อมกัน หากเขามีชีวิตอยู่ก็อาจไม่ปล่อยให้ข้ามีชีวิตต่อไป
รังอยู่ที่นั่นก่อนากลัวว่าสุดท้ายแล้วก็มีแต่ต้องตาย"

หมาโง่คล้ายเข้าใจขึ้นมา มันจึงค่อยๆ ปล่อยเขา

ซึ่งเสวียนผ่อนลมหายใจ แต่ขณะที่ยกขา กำลังจะจากไป หมาโง่ก็กั
ตขยผ้าเขาเอาไว้อีก

เขาสนใจเหลือประมาณ ได้แต่ยอตว์ลงอีกครั้ง "หมาโง่ ข้าอยู่ที่นั่นไม่ได้
จริงๆ"

ดวงตาหมาโง่มีน้ำตาขึ้น ยามปกติมันส่งงามยิ่งกว่าสุนัขหรือหมาป่า
ตัวใด บัดนี้กลับจ้องมองซึ่งเสวียนตาแป๋ว ทำเอาหัวใจคนถูกมองแทบจะ
หลอมละลาย

เขากับเจ้าหมาโง่รู้จักกันมาครึ่งปีแล้ว ตอนแรกมันได้รับบาดเจ็บ หิวโหย
จนเกือบตาย ด้วยความใจดีเขาจึงโยนน้องไก่ให้เขาหนึ่ง นับแต่นั้นมาเจ้าหมาโง่
ก็จำบ้านของเขาได้

เวลากลางวันเจ้าหมาโง่จะอยู่แต่ในป่า พอตกลงดินถึงย้ายมานอน
ในลานวัด คอยเฝ้าบ้านดูแลเรือนให้เขา บางครั้งตอนที่พูดคุยกับเจ้าหมาโง่
มันก็คล้ายจะเข้าใจอยู่บ้าง

เขาไม่เคยเห็นสุนัขตัวใดฉลาดเฉลียวมีไหวพริบเข้าใจมนุษย์เช่นนี้
มาก่อน ไม่แปลกที่จะรู้สึกอาลัยอารมณ์มันขึ้นมาชั่วขณะ

ซึ่งเสวียนพลันเกิดความคิดประหลาดจึงหยิ่งเชิงถาม "หมาโง่ เจ้า...
อยากไปกับข้าหรือไม่"

ดวงตาของเจ้าหมาโง่เป็นประกายขึ้นมา

เขาลองลูบขึ้นย่น คราวนี้เจ้าหมาโง่ไม่กัตขยผ้าเอาไว้แล้ว เพียงแต่เดิน
ตามเขามาอย่างใกล้ชิด

ซ่งเสวียนดีใจมาก เขาไม่เพียงหนีเอาชีวิตรอดพร้อมเงินเต็มกระเป๋า แต่ตอนนี้ยังได้ไปด้วยกันกับเจ้าหมาโง่ เท่านั้นการจากเมืองอันต้งก็คล้ายไม่มีสิ่งใดให้เสียใจแล้ว

คนที่เยวทำนายชะตาปลอมๆ อย่างเขาไม่ว่าที่ได้ลี้หนีเป็นบ้าน ร่อนเร่ไร้หลักแหล่ง ทั้งหมดนี้คล้ายเป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้ว

หากมีผู้ใดมาทำนายายชะตาให้ซ่งเสวียนได้จริง เกรงว่าชะตาของเขาคงมีลม กำหนดให้ต้องร่อนเร่พเนจรเป็นแน่

บทที่ 4

โจรป่า

ซ่งเสวียนเป็นผู้มากประสบการณ์ คำนึงกับพื้นที่บริเวณนั้นดี เพิ่งออกจากเมืองอันต้งได้ไม่นานก็วางแผนเส้นทางเอาไว้ให้ตนเรียบร้อยแล้ว

ถัดจากเมืองอันต้งมีเมืองหนึ่งชื่อว่าฉางหนิง ทั้งสองล้วนเป็นปรกาการของทางเหนือ อยู่ไม่ไกลจากด่านชายแดน

เพียงแต่เมืองอันต้งรกร้าง ผิดกับเมืองฉางหนิงที่นับว่าร่มรวยอยู่บ้าง แถบชายแดนมักมีพ่อค้าที่ลักลอบขายของเถื่อนมาตั้งรกรากอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งยังมีการบราฆ่าฟันกันอยู่เนืองๆ คนเข้าออกเมืองก็มีจำนวนไม่แน่นอน เป็นสถานที่ที่ดีสำหรับการพนักักพิง

ซ่งเสวียนเก็บธงทำนายชะตาเปลี่ยนมาสวมชุดหูรูดาน* แขนกว้าง ซ้ายยังซ่อนเงินปะปนไว้ในชั้นต่างๆ ของกล่องใส่หนังสือ ดูเหมือนบัณฑิตผู้หนึ่งจริงๆ

เขารู้ว่าลักษณะของเจ้าหมาโง่นั้นโดดเด่นสะดุดตา ก่อนออกเดินทาง จึงหาพี่ชายอ้อมขนิสืขาวส่งางามของมันให้กลายเป็นสีเหลือง ฝีมือของเขาไม่ค่อยประณีต สีข้อมจึงเข้มบ้างอ่อนบ้างจนดูคล้ายเป็นขี้เรื้อน มองผ่านๆ ก็เหมือนสุนัขบ้านสีเหลืองทั่วไป

ซ่งเสวียนกลัวว่าใครจะมาสืบเสาะร่องรอยจึงไม่ได้เช่ารถเทียมวัวและใช้วิธีเดินเท้าเพียงอย่างเดียว อีกทั้งยังไม่เดินทางหลักแต่ไปเดินทางเล็กแทน

คิดไม่ถึงว่าความระแวดระวังของเขาจะนำภัยมาให้

* ชุดหูรูดาน เป็นชุดจีนโบราณที่นักปราชญ์ซ่งจื้อ (ซ่งจื้อ) สวมใส่ มีลักษณะเรียบง่ายไม่ซับซ้อน

เขาพบเข้ากับโจรป่า

เดิมทีโลกนี้ก็ไม่เคยสงบราบรื่นอยู่แล้ว มักมีการต่อสู้กระทบกระทั่งตามแนวชายแดนเป็นระยะ หลายวันก่อนทางเหนือเกิดน้ำท่วมใหญ่ ชาวบ้านใช้ชีวิตยากลำบาก คนหนึ่งเข้าป่าไปเป็นโจรมากขึ้น

ซ่งเสวียนจำได้ว่าสองปีก่อนในป่ายังไม่มีคนพวกนี้ ไม่คิดว่าเขารั้งอยู่ที่เมืองอันดิงเพียงสองปี พอออกมาจะพบกับชายฉกรรจ์ที่มาถือดาบถือขวานเข้า

เมื่อบุรุษผู้เป็นหัวหน้าเข้าปาก ล้วงลือสองสามคนที่เข้ามาห้อมล้อมซ่งเสวียนเอาไว้

หัวหน้าผู้นั้นเห็นเขาแล้วก็ถ่มน้ำลาย "โชคร้ายยิ่งนัก แค่วินาทีตี้ยากจนผู้หนึ่ง"

ซ่งเสวียนเอ่ยในใจ ในเมื่อเห็นว่าตัวข้าไม่มีอะไรที่รับไล่เข้าไปให้พ้นหูพ้นตาเถอะ

แต่ปากเขากลับหัวเราะพลางว่า "ผู้องอาจท่านนี้ ข้าเป็นเพียงบัณฑิตทั้งเนื้อทั้งตัวปราศจากของมีค่า ครอบครัวยกก็แสนยากจน หากทุกท่านต้องการปล้นชิงเกรงว่าจะทำได้เพียงปล้นสวาทแล้ว"

"เจ้าบัณฑิตนี้พูดจาเหลวไหลเสียจริง" อีกฝ่ายฟังแล้วยิ่งขัน ทั้งยังไม่มีใจจะคันตัวเขา "ในตัวมีเงินเท่าใดเอาออกมาให้หมด หากกล้าซ่อนไว้แม้เพียงนิดเดียว เหล่าจ้าว* จะฟันเจ้าให้ตาย"

ซ่งเสวียนกระมิดกระเมี้ยนเอาเหรียญทองแดงจากที่เอวกับใต้รองเท้าออกมาสองสามเหรียญ ข้ายังล้วงเงินก้อนเล็กจากในอกเสื้อออกมาอีกหนึ่งก้อน ยื่นส่งให้อีกฝ่ายด้วยสีหน้าขมขื่น "อย่างไรก็เหลือเงินให้ข้าไว้ซื้อแป้งทอดบ้างเถิด"

เห็นเช่นนั้นบุรุษตรงหน้าก็คลายโทสะลง ทั้งยังโยนเหรียญทองแดงให้เขาถึงสองเหรียญแล้วโบกมือบ๊อดอย่างรำคาญ "จะไปที่ใดก็ไป"

ซ่งเสวียนเก็บเหรียญทองแดงขึ้นมาแล้วก็หันหน้าเดินต่อ แต่ไปไม่ถึง

* เหล่าจ้าว เป็นภาษาพูด มักเป็นสรรพนามที่ชายสูงอายุใช้เรียกตนเอง หรือเป็นคำแทนตัวเมื่อต้องการวางอำนาจวามหาใหญ่โต

สองก้าวก็ได้ยินเสียงตะคอกดังไล่หลังมา "เดี๋ยว เจ้าหยุดก่อน!"

ซ่งเสวียนยืนนิ่งกับที่ 'ไม่รู้ว่าคุณหลุดเผยพิรุณไปตอนใด ทว่าในใจเขากลับไม่ได้รู้สึกกลัวนัก ถึงจะมีคำกล่าวว่า 'ผีทำคนมีอาจุผีให้มัว' แต่อย่างมาก เขาก็แค่เสียเงินให้พ้นภัยไป

โจรป่าแม่โหดเหี้ยม แต่ส่วนมากล้วนยึดถือ 'คุณธรรม' 'ไม่ถึงขั้นตามเอาเรื่องกับชาวบ้านธรรมดาโดยไม่เลิกรา

บุรุษผู้นั้นคล้ายนึกสิ่งใดได้จึงเร่งเข้ามาขวางหน้าแล้วก้มมองเขาจากด้านบน "เจ้าเป็นคนร่ำเรียนวิชาที่บ้านอยู่ที่ใด"

ซ่งเสวียนไม่รู้สาเหตุอีกฝ่ายถึงเอ่ยเรื่องนั้นขึ้นมา ได้แต่ตอบเสียงเบาไปว่า "ข้าน้อยเป็นคนเมืองอันต้ง ออกมาเยี่ยมญาติ เรียนหนังสือมาสองปี แต่สมองไม่ค่อยดีจึงเป็นได้เพียงถงเชิง* เท่านั้น"

อีกฝ่ายถาม "แม้แต่ชิวไฉ** ก็สอบไม่ผ่านรี"

ซ่งเสวียนทำหน้าตาเศร้าสร้อยขึ้นอีกหลายส่วน "หากสอบชิวไฉผ่าน ข้าจะตกยากถึงเพียงนี้หรือ"

บุรุษผู้นั้นขมวดคิ้วคล้ายลำบากใจอยู่บ้าง สุดท้ายจึงเอ่ย "ช่างเถิดๆ เช่นนั้นก็เจ้านี่ละ"

ซ่งเสวียนยังจับต้นชนปลายไม่ถูกก็ได้ยินบุรุษผู้นั้นสั่ง "เอาคนนี่กลับเข้าป่าไปด้วย"

ซ่งเสวียนลอบเอ่ยว่าไม่ได้การ ทว่าเขายังไม่ทันได้ขยับตัวทำอะไรก็ได้โดนอีกฝ่ายอุ้มขึ้นม้าไปแล้ว จากนั้นก็ได้ยินเพียงเสียงเตาะลั่น "บัณฑิตยากจนเช่นเจ้า คุณผมแห่งแรงน้อยอย่างกับลิง เหตุใดถึงตัวหนักเช่นนี้"

ซ่งเสวียนคิดในใจว่ามันหนักที่ก้อนเงินในกล่องเก็บของต่างหาก เกี้ยวอะไรกับข้าด้วย

อีกฝ่ายพูดไม่ทันขาดคำก็ได้ยินเสียงร้อง "เอ็ง..." คราหนึ่ง ตามด้วยเงาร่างสีเหลืองวาบผ่าน เจ้าหมาโง่ติดตัวพุ่งเข้าใส่บรรดาลูกสมุนเหล่านั้น

* ถงเชิง คือผู้ที่สอบผ่านระดับต้นหรือระดับท้องถิ่น หากเทียบกับปัจจุบันแล้วการสอบนี้จะเทียบได้กับการสอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาต่อ

** ชิวไฉ เป็นคำเรียกบัณฑิตที่สอบรับราชการผ่านในระดับอำเภอ

เผยให้เห็นเขี้ยวแหลมคมทั้งปาก ทำเอาม้าตกใจยกเท้าหวีตร้องเสียงยาว สะบัด
คนบนหลังทั้งสองตกลงมา

แย้แล้ว ลืมเจ้าหมาโง่ไปเลย

ที่แท้เจ้าหมาโง่เห็นเขากำลังจะถูกลักพาตัวไปจึงเข้ามาปกป้อง แต่
ซึ่งเสวียนก็ไม่อยากให้สถานการณ์ตึงเครียดไปกว่านี้

เขารีบปามเจ้าหมาโง่ แต่บรรยากาศได้เปลี่ยนไปแล้ว โจรป่าทั้งกลุ่ม
ทยอยกันชักดาบออกมาคล้ายจะแลเนื้อเถื่อนหนังเจ้าหมาโง่ทั้งเสียตรงนี้

ซึ่งเสวียนลนลานเอ่ย "นี่คือหมาเฝ้าบ้านที่ข้าน้อยเลี้ยงไว้ ครานี้คนที่บ้าน
ไม่วางใจให้ข้าออกมาคนเดียวจึงได้พามันออกมาด้วย เดรัจฉานไม่เข้าใจ
มนุษย์ ขอทุกท่านเมตตาไว้ชีวิตมันเถิด"

บุรุษผู้นั้นถูกสุนัขทำให้ตกจากม้าก็รู้สึกเสียหน้ายิ่ง เดิมคิดลงดาบ
พาดฟัน ทว่ายังเกรงเกรงความดูร้ายของเจ้าหมาโง่ ไม่กล้ารุดเข้าไปทำร้ายมัน
เพียงล่ำฟัง สุดท้ายได้แต่เอ่ย "ช่างเถิด อยากรักเป็นสุนัขที่ดีตัวหนึ่ง หากเจ้า
โล่มันกลับบ้านไปได้ข้าก็จะไม่เอาความ"

ซึ่งเสวียนรีบก้มหน้ากระซิบบางสิ่งกับเจ้าหมาโง่ มันทำที่ราวกับฟังเข้าใจ
ไม่นานก็สะบัดขนบนตัวแล้ววิ่งจากไปไกล

เมื่อเหตุการณ์ผ่านพ้นไปด้วยดี ซึ่งเสวียนก็กลับขึ้นไปนั่งบนหลังม้าของ
บุรุษผู้นั้น บนเขาเส้นทางไม่ราบเรียบ ซึ่งเสวียนนั่งโคลงเคลงจนเวียนศีรษะ
กระทั่งอาหารแห้งที่ลงท้องไปเมื่อเช้านี้ก็แทบขย้อนออกมา ยามลงจากม้าก็มึนง
จนไม่รู้เหนือใต้ออกตก

เมื่อเงยหน้ามองก็พบว่ามาถึงรังเก่าของโจรป่าแล้ว กลางป่าเขาเช่นนี้
พวกมันสร้างค่ายแห่งหนึ่งขึ้นมา ข้ายังติดตั้งหอส่งสัญญาณเอาไว้ด้วย

ทันทีที่โจรป่าผู้รับหน้าที่ส่งสัญญาณเห็นพวกเขากลับมาก็ตกทหายเสียงดัง
"วันนี้เอาสินค่าใดกลับมาบ้าง"

บุรุษผู้นั้นทอดถอนใจ "อย่าพูดเลย แม้ขนสักเส้นก็ไม่เจอ ได้เพียงบัณฑิต
จนๆ คนหนึ่งกลับมา เหล่าจิ้งจอกก็เกือบโดนสุนัขกัดเอา"

พูดไม่ทันขาดคำโจรทั้งหมดก็พากันหัวเราะลั่น

โจรป่าคนเดิมขี่มาทางช่องเสวียน "รองหัวหน้า แล้วคนนี้จะทำอย่างไร"
 ผู้ถูกถามคล้ายยังคิดไม่ตก ผ่านไปครู่หนึ่งถึงเอ่ยว่า "เอาไปขังไว้ใน
 ห้องเก็บฟืนก่อน รอพี่ใหญ่กลับมาคุยว่ากัน"

ช่องเสวียนเพิ่งรู้ตอนนี้เองว่าคนที่แบกเขาขึ้นเขามาเป็นรองหัวหน้าของ
 โจรป่ากลุ่มนี้

โจรป่าดูลังเลอยู่บ้าง "แต่...ในห้องเก็บฟืนมีคนถูกขังอยู่แล้วนี่"

รองหัวหน้าโบกมือ "มีก็มิไปสิ พวกมันสองคนล้วนอ่อนแอไม่ต่างกับไก่
 คิดว่าจะหนีไปได้รี"

จากนั้นช่องเสวียนจึงถูกโจรป่าผลักให้เดินไป

เขาเองก็จนปัญญา เดิมนึกอยากจะพูดอะไรกับรองหัวหน้าผู้นั้นสักประโยค
 เพียงแต่ไม่แน่ใจว่าจุดประสงค์แท้จริงที่อีกฝ่ายพาเขาเข้าปามาคืออะไร สุดท้าย
 จึงเลือกสงบปากรอดูตลาดเขาไปก่อน

โจรป่าสองสามคนเปิดประตูห้องเก็บฟืน หลังผลักเขาเข้าไปก็ปิดประตู
 ตามหลังดังโครม ช่องเสวียนได้ยินเสียงลงดาลแว่วมาจากด้านนอก

กลิ่นในห้องเก็บฟืนย่อมไม่น่าอภิรมย์ แสงไฟหรือก็มีดสลัว ช่องเสวียน
 คลำทางเดินไปข้างหน้าได้เพียงสองก้าว เขาก็คล้ายเตะเข้ากับอะไรบางอย่าง
 เสียงครางอู้ดังขึ้นในห้องเก็บฟืน

เมื่อช่องเสวียนก้มลงมองและสบเข้ากับดวงตาเย็นชาคู่หนึ่ง เขาก็ต้อง
 ตกใจจนเหวี่ยงเฮนหลัง

ก่อนหน้านี้ช่องเสวียนได้ยินรองหัวหน้าบอกว่าในห้องเก็บฟืนมีคนอยู่
 เพียงแต่ไม่คิดว่าคิดอย่างไรก็นึกไม่ถึงว่าจะเป็นบุรุษผู้นี้

องค์ชายสาม จื่อวินซี

ดังคำว่าไม่มีความแค่นต่อกันไม่พานพบ ช่องเสวียนยังอยากหนี คนผู้นี้
 กลับยังถูกส่งมาอยู่ตรงหน้า

"อาจารย์ซ่ง?" จื่อวินซีกระตุกมุมปาก สายตาที่มองเขาฉายแววซับซ้อน
 พิกล

ช่องเสวียนผินยิ้ม "คุณชายซี พบกันอีกแล้ว"

จิวินขึ้นนั่งฟังตัวอยู่กับผนัง เอ่ยน้ำเสียงเรียบนิ่งจนไม่รู้ว่าจะชมเชยหรือ
คำทอ "อาจารย์ซึ่งหยิ่งรู้เรื่องราวดังเทพพยากรณ์จริง ๆ"

ซ่งเสวียนเห็นเขาแล้วก็ตกใจก่อน จากนั้นค่อยปวดศีรษะขึ้นมา

คำพูดที่ชั่วเหลวไหลของข้า น้อยครั้งนักที่จะสมปรารถนาเช่นนี้

บอกว่าจะมีภัยก็มีภัย บอกว่าจะลำบากก็ลำบาก ก่อนหน้าเพิ่งบอกว่า
จิวินที่เคราะห์หนักมากมีจบสิ้น ไม่นานจิวินก็ถูกโจรป่าเหล่านี้จับมาจริง ๆ

เขายังไม่ทันอัปปากก็เห็นจิวินที่เคঁนเรียวแรงล้วงถุงผ้าใหม่ออกมาจาก
อกเสื้อ ถุงผ้าใหม่ดังกล่าวถูกแทงเป็นรูใหญ่ ด้านบนมีหัวธนูซึ่งหักออกจากด้าม
อันหนึ่งฝังอยู่

"นี่คือ..." ซ่งเสวียนรีบเก็บถุงผ้าใหม่กลับมา บนเนื้อผ้ามีอักขระยันต์
คุ้นตาปักอยู่ พอจับดูก็รู้สึกว่ามันแข็งๆ ข้างในคล้ายจะเปลี่ยนรูปไปแล้ว

มันคือถุงผ้าใหม่ใบนั้นที่เขาให้ไป เพียงแต่ดูขาดพังจนยากจะมองออก

"นี่คือถุงผ้าใหม่ที่ท่านให้ข้า" มุมปากของจิวินที่ยกคิ้ว ดวงตาฉายแวว
สำรวจตรวจสอบ "หากบอกว่าการลอบสังหารเป็นเรื่องบังเอิญ ครั้งนี้อาจารย์ซึ่ง
ก็ช่วยชีวิตข้าไว้จริงๆ ของในถุงผ้าใหม่นี้ช่วยรับธนูที่เล็งหัวใจข้า ดูเหมือนว่า
ท่านจะเป็นผู้มีความสามารถของแท้"

ซ่งเสวียนฟังแล้วก็นิ่งงัน การเหวี่ยงฟาดไปที่ชั่วแต่ดันปะทะถูกกลาง
เป้าตรงๆ เช่นนี้ ขนาดตัวเขาเองยังอดเคลือบแคลงไม่ได้

อีกอย่างในเวลานี้ซ่งเสวียนจะกล้ารับความดีความชอบได้อย่างไรกัน

เขาทำนายเคราะห์ของจิวินที่แม่นยำอย่างน่าอัศจรรย์ถึงสองครั้งสองครา
ถัดมายังบังเอิญพบกันในห้องเก็บพืนเช่นนี้อีก จิวินที่จะสงสัยในตัวเขาก็
ไม่แปลก

แม้ซ่งเสวียนไม่ได้โง่เขลาเบาปัญญา แต่ก็ไม่นับดีที่จะวนเวียนอยู่กับ
ผู้ทรงอำนาจคิดวางแผนลึกล้ำ โดยเฉพาะผู้สูงศักดิ์อย่างจิวินซี องค์ชาย
ผู้หมายจะ使他ศีรษะหลุดจากบ่าเมื่อใดก็ได้ทันทีเช่นนี้ เขายังไม่คิดจะ
เกี่ยวข้องโดยเด็ดขาด

แต่จากสถานการณ์ในตอนนี หากไม่รีบอธิบายก็ไม่รู้ว่าจิวินซีจะคิดว่า

เขาสมคบคิดกับผู้อื่นมาทำร้ายเจ้าตัวหรือไม่ ที่ผ่านมาถึงได้ทำนายแม่นยำ
ปานนั้น

และเป็นดังคาด ช่งเสวียนยังไม่ทันพูดก็ได้ยินจื่อวินซีเอ่ยขึ้นมาก่อน
เสียงของเขาอ่อนระหอยโรยแรง คล้ายอ่อนแอยิ่งกว่าก่อนหน้านี้เสียอีก
"เพียงแต่...อาจารย์ช่ง ท่านมาอยู่ที่นี้ได้ยังไงกัน"

ดอญ่า

大国师，大骗子 1
Da Guo Shi Da Pian Zi 1

ราชครูนักต้มตุ๋น 1
สิงขงเซียง เซียน
คีตกาล แปล

จำนวน 336 หน้า
ราคา 389 บาท

《大国师，大骗子》
Da Guo Shi Da Pian Zi
Copyright © 2025 by 刑上香 Xing Shang Xiang
Thai language translation rights arranged with
Zhiyuan Yuedu (Guangzhou) Literature Information Technology Co., Ltd.
Thai language copyright © 2025 by Jamsai Publishing Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3404-0

ภาพประกอบ Three_stones1
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ยุทธภพไม่เคยขาดผู้มีความสามารถฉันทิด
พวกนักต้มตุ๋นหลอกตบทรัพย์ก็มีอยู่เกลื่อนถนนฉันทัน

ครึ่งเซียนซ่ง ผู้ทำนายชะตาเองก็เป็นหนึ่งในคำพูดดังกล่าว

หลายปีมานี้ **ซ่งเสวียน** ตระเวนทำนายชะตาจนสร้างชื่อเสียงกระฉ่อน
ชาวบ้านพากันนับถือเขาดุจเทพพยากรณ์ เหล่าขุนนางยังต้องไว้หน้าเขาสามส่วน
กว่าครึ่งเซียนซ่งผู้สูงส่งกลับมีความลับใหญ่หลวงประการหนึ่งนั่นคือ...

เขาแทบไม่รู้วิธีอ่านดวงชะตา! แปลอักษรหรือเวลาดกฟากด้วยซ้ำ
ซ่งเสวียนเป็นผู้มีความสามารถจริงแท้ แต่ก็เป็นักต้มตุ๋นตัวยงด้วย!

วันหนึ่งเขาพรางเป็นเทพเส่งเป็นผี
วางท่าทำนายเคราะห์ให้ผู้คนขายน้อยรูปรามกระเป๋ามา
ใครจะรู้เลยว่านั่นกลับเป็นดาววิบัติดวงใหญ่...

ดูท่าซ่งเสวียนจะไปพัวพันกับลูกค้าที่ไม่ควรล่วงเกินเข้าเสียแล้ว!

书旗小说

Warning: violence, murder, child abuse, massacre,
coercion, mentioned rape

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3404-0

9 786160 634040

ราคา 389 บาท